

Arrest

nr. 318 285 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van 26 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ELGAZI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2024 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de federale politie en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: D.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: (...) Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[X] 2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[X] 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

[X] 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene beschikt over een Italiaanse verblijfsvergunning maar verklaart sedert 2009 grotendeels in België te verblijven. Betrokkene diende op 18.12.2009, op 03.05.2011, op 16.10.2012 en op 14.05.2021 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvragen werden geweigerd op respectievelijk 08.03.2011, 25.07.2012, op 1.12.2012 en op 13.09.2021.

Betrokkene diende op 27.10.2009 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd geweigerd op 19.03.2013.

Betrokkene werd op 26.04.2024 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de RSZ). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren.

Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betoegelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch ernstige medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[X] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem op 19.04.2021 werd betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat als volgt luidt:

"EERSTE MIDDEL

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht
- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht

6.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) *In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

7.-

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

8.-

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2.1. Aangaande het betrappen op heterdaad van zwartwerk

9.-

Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing gewag gemaakt van het betrappen op heterdaad van zwartwerk.

Zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende:

“(…).

“Betrokkene werd op 26.04.2024 op heterdaad betrap op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de RSZ). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren.

Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, straf rechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.”

“(…)

Nergens wordt in de bestreden beslissing vermeld op basis van welke elementen zij tot die vaststelling gekomen zijn? Verwerende partij gaat kort door de bocht door te stellen dat verzoeker op datum van 26 april 2024 betrap werd op zwart werk. Meer nog, de heer D. A. lag op het ogenblik dat de politiediensten het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis kwamen brengen gewoon nog in zijn bed te slapen.

Verweerster diende de beschuldiging van zwartwerk te onderbouwen, hetgeen in casu niet is gebeurd. Verweerster moet beschikken over een volledig dossier dat alle relevante feiten en omstandigheden bevat. Het enkele feit dat een PV van de politiezone Antwerpen wordt aangehaald, is onvoldoende zonder een gedetailleerde onderbouwing van de feiten. Een grondige motivering moet beschrijven waar en hoe A. op zwartwerk betrap zou zijn, welke concrete handelingen hij verrichtte, en waarom deze als zwartwerk worden aangemerkt.

De motivering van de verwerende partij is hieromtrent gebrekkig. Het gegeven dat A. op het moment van het brengen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog in zijn bed lag te slapen, roept twijfels op over de accuraatheid en de volledigheid van de feiten die aan de basis liggen van de beslissing. Een duidelijke en gedetailleerde motivering is nodig om te rechtvaardigen waarom A. het bevel kreeg. Meer nog, verzoeker heeft niet de kans gehad om zijn situatie uit te leggen of bewijs aan te leveren dat het tegendeel bewijst.

In het geval verzoeker inderdaad niet legaal zou hebben gewerkt, quod non, dient er opgemerkt te worden dat de wetgever met het “niet meewerken met de overheden” niet de hypothese van zwartwerk heeft beoogd, doch wel de hypothese dat de betrokkene de verblijfsrechtelijke procedures en beslissingen niet zou hebben geëerbiedigd.

Het is vervolgens ook de vraag of zwartwerk, ten hoofde van de persoon die in ondergeschikt verband arbeid verricht, de wezenlijke belangen van de economische of morele orde van de maatschappij schendt en hierdoor een verregaande maatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek rechtvaardigt?

De sociaalrechtelijke bepalingen van openbare orde zijn vnl. gericht t.a.v. de werkgevers, ondernemers of zelfstandigen. Werken in het zwart met miskenning van de fiscale en sociale wetgeving impliceert enkel dat de zwartwerker in ondergeschikt verband niet kan steunen op de arbeidsovereenkomst om hieruit rechten te putten. Bovendien is de arbeid zelf niet strijdig met de openbare orde of de goede zeden, zelfs integendeel.

Dat verweerster de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

Dat dit middel gegrond is.

2.2. Aangaande het risico op onderduiken

10.-

Verder stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing onterecht het volgende:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem op 19.04.2021 werd betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.”

Dat verwerende partij beweert dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico op onderduiken kan echter niet bestaan aangezien hij nooit een geheim gemaakt van zijn verblijfplaats, noch pogingen ondernomen heeft om onder te duiken. Meer nog, verzoeker heeft na zijn binnenkomst in het Rijk wel degelijk meerdere aanvragen om zijn verblijfsstatus te regulariseren ingediend.

Verzoeker diende op 18 december 2009 een eerste aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 14.12.1980 in.

Dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd en gewoonweg een standaardmotivering gebruikt om een bevel uit te vaardigen.

Dat verweerder hiermee dan ook het zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht schendt.

Dat dit middel gegrond is.

11.-

Verweerster mag niet zomaar automatisch besluiten tot een risico op onderduiken omdat een of meer feiten op de lijst van artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet vervuld zijn (RvV nr. 201 920 van 29 maart 2018).

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als “feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt”.

Dat dit in concreto absoluut niet is gebeurd.

12.-

Bovendien dient verwerende partij bij de vaststelling van een risico op onderduiken ook een individueel onderzoek te voeren. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval zoals gezinsleven, gezondheidstoestand, leeftijd, persoonlijkheid, gedrag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen volledig individueel onderzoek heeft uitgevoerd i.v.m. het privéleven, persoonlijkheid, gedrag van verzoeker.

Zo wordt er niet gesproken over het jarenlange verblijf in België, sociale en culturele integratie, zijn nauwe banden met de familieleden.

Dat bovendien uit de gedragingen van verzoeker blijkt dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, nooit een crimineel verleden heeft gehad en zijn woonplaats altijd kenbaar heeft gemaakt.

Dat de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Dat verwerende partij zijn beslissing enkel en alleen heeft gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om zijn illegaal verblijf te regulariseren zonder enig verder onderzoek te voeren naar de omstandigheden van verzoeker hoewel verzoeker wel degelijk een poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In casu heeft verwerende partij een snelle, routineuze, administratieve beslissing genomen.”

3.1.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.1.3. Verzoeker voert aan dat verweerder de beschuldiging van zwartwerk dient te onderbouwen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 7, eerste lid, 2°, 8° en 13°, van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoeker betwist niet dat hij zich bevindt in het in artikel 7, eerste lid, 2° en 13°, van de vreemdelingenwet bedoelde geval.

Verzoeker betwist *in casu* enkel de motivering met betrekking tot het zwartwerk op basis van artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist aldus slechts een overtollig motief. De mogelijke onjuistheid van dit motief leidt er niet toe dat de verwerende partij niet meer kon vaststellen dat verzoeker langer op het grondgebied verbleef dan de toegestane duur van negentig dagen (artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet) of dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf (artikel 7, eerste lid, 13°, van de vreemdelingenwet).

Verzoeker heeft er *in casu* dan ook geen belang bij de motivering aangaande het zwartwerk in vraag te stellen, nu de elementen die hij had willen aanvoeren geen aanleiding konden geven tot een andersluidende beslissing.

3.1.4. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker een grief aan tegen de deelbeslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Hij betwist dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

In de bestreden beslissing wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op basis van artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet. Er bestaat volgens verweerder een risico op onderduiken omdat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en niet het bewijs heeft geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

De Raad moet *in casu* vaststellen dat verzoeker niet aantoont welk belang hij bij dit middelonderdeel heeft. Sinds de betekening van de bestreden beslissing op 26 april 2024 blijkt immers niet dat verzoeker het grondgebied heeft verlaten. Verzoeker heeft aldus kunnen beschikken over de maximale termijn van dertig dagen bepaald in artikel 74/14, § 1, van de vreemdelingenwet. Er werd niet overgegaan tot een gedwongen verwijdering, noch werd er tegen hem een inreisverbod uitgevaardigd. Het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek heeft de verzoeker dan ook niet benadeeld. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift ook niet duidelijk op welke andere manier hij desgevallend nog belang zou hebben bij dit middelonderdeel.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“ *TWEEDE MIDDEL*
- *Schending van artikel 8 EVRM*

13.-

Verzoeker vraagt ook toepassing te willen maken van het recht op privéleven, gelet op zijn diverse sociale contacten, vriendenkring, etc.

Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van haar privé-leven, haar gezinsleven, haar huis en haar briefwisseling.”

Verzoeker meent aldus dat hieruit ook een recht van verblijf voor zichzelf dient afgeleid te worden.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op de eerbiediging van het privéleven waartoe het sociaal netwerk opgebouwd door verzoeker behoort. Het begrip " privéleven" omvat immers onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Het moge duidelijk zijn dat verzoeker tal van sociale banden heeft in het Rijk.

In casu heeft verzoeker relaties ontwikkeld en wenst hij vooral zijn relaties met vrienden en omgeving te kunnen onderhouden die hij intussen als zijn eigen familie beschouwen.

Hoewel artikel 8 EVRM geen vrijgeleide mag zijn om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, vraagt verzoeker u eerbiedig toepassing te willen maken van het recht op gezinsleven, gelet op de rechtstreekse werking ervan in de Belgische rechtsorde.

Er dient volgens de nationale en internationale rechtspraak een afweging te worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Wanneer er in casu een afweging wordt gemaakt tussen het individueel belang en het openbaar belang (openbare orde en veiligheid) zal ook duidelijk worden dat het openbaar belang geenszins in het gedrag zou komen indien aan verzoeker een verblijfsmachtiging zou worden toegekend. Hij is immers nooit in aanraking gekomen met het gerecht, laat staan een gevaar zou zijn geweest voor de openbare veiligheid. Een dergelijke risico is in hoofde van verzoeker is nihil.

Verzoeker zijn er zich wel degelijk van bewust dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is tot het bekomen van een verblijfsrecht, doch is het absoluut onredelijk om verzoeker geen verblijfsvergunning toe te kennen en hem te doen bevelen om België te verlaten zelfs voor een beperkte tijd.

Verzoeker heeft alhier een privéleven opgebouwd. Een maatregel van verwijdering van verzoeker van het grondgebied maakt een inmenging uit in het recht van de vreemdeling tot eerbied van hun privéleven.

Een dergelijke inmenging is echter slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaken die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken.

Hun veiligheid kan op geen enkele manier worden gegarandeerd en hen dwingen om terug te keren is onmenselijk, vernederend en houdt manifest een schending in van artikel 8 E.V.R.M.

In casu kan er geen sprake zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het recht op de eerbied van hun privéleven.

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van prangende humanitaire redenen indien een weigering om de aanvraag tot een verblijf te machtigen strijdig zou zijn met de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Dat verzoeker in België intussen zijn leven heeft opgebouwd, staat buiten kijf. Sinds 2009 heeft verzoeker hier thans het centrum van zijn belangen gevestigd.

In casu, is er sprake van sociale bindingen en prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering.

Zijn veiligheid kan op geen enkele manier worden gegarandeerd en hem dwingen om terug te keren is onmenselijk, vernederend en houdt manifest een schending in van artikel 8 E.V.R.M.”

3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het EHRM vindt in een dergelijk geval geen toetsing plaats aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verzoeker maakt geen gewag van enig gezins- of familielid in België. Hij toont op dat vlak dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker zich beroep op een schending van zijn privéleven, merkt de Raad op dat het toekomt aan verzoeker om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat hij zijn relaties met vrienden en omgeving, die hij intussen als zijn eigen familie beschouwt, wenst te kunnen onderhouden, en dat hij sinds 2009 het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd. Verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van prangende humanitaire redenen, dat zijn veiligheid op geen enkele manier kan worden gegarandeerd en dat hem dwingen om terug te keren onmenselijk en vernederend is. De Raad dient op te merken dat normale verbindingen die ontstaan door het langdurig verblijf onvoldoende zijn om een schending van het privéleven aan te nemen. Gewone sociale relaties kunnen geen aanleiding geven tot een positieve verplichting in hoofde van de staat. Verzoeker maakt een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Met de algemene stelling dat er sprake is van prangende humanitaire redenen, dat zijn veiligheid op geen enkele manier kan worden gegarandeerd en dat hem dwingen om terug te keren onmenselijk en vernederend is, toont verzoeker niet aan hij diepgaande interpersoonlijke banden heeft aangegaan die dermate intens zijn dat een verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3. De middelen van verzoeker zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------